

RONNIE LUXE

Joost van Driel

Ron snakte slechts naar twee dingen. Een goede opname en na afloop dronken worden en neuken. Of waren dat er drie? Het maakte hem geen flikker uit, hij moest op tijd thuis zijn en neuken moest met een vreemde en dat deed hij alleen als hij dronken was en dronken kon hij niet worden omdat hij dan niet zou rijden. Een goede opname zou wel lukken. Hij had ervaring genoeg.

Fred, vriend en bassist, kon het wel. Die had gezegd: ‘Ronnie, dat moet je gewoon dóen, Ronnie. Gewoon doen, en dan zie je wel.’

En Ronnie had geknikt en weggekeken. Het waren altijd de bassisten die neukten en er thuis mee weg kwamen. Bassisten kwamen overal mee weg. Aan de bas plukken, te laat inzetten, uitrusten terwijl de rest op het podium stond te zweten, en daarna de leukste meisjes omdat ze nog zo fit waren. Een luizenleventje. Een zus van de vriendin van Magda had het nog gedaan met die gast uit R.E.M., ergens in een hotel in Londen, Mike Mills, die droevige sul. Die had haar helemaal doorgepompt, geweldig had ze het gevonden, dat had Magda hem verteld. Lucky Bastard Mike Mills. Shiny happy people. Fuck it. Zelfs Mike Mills deed het meer dan hij. Ronnie had te weinig lef, dat was het, altijd terugkrabbelen op het moment suprême, dat mooie woord voor iets dat hem in zijn broek deed schijten. Hij had al voor zoveel enthousiaste vrouwen gezeten, diep in de nacht, in kledkamers, cafeetjes, hotels, en altijd ging hij er als een haas vandoor.

In ieder geval had hij nog zijn wagen. Die kon hij lekker laten jagen over deze hobbelpweg naar Brussel. Fuck it, dank de Belgen voor de uitvinding van de off road-snelweg. De boetes nam hij voor lief.

*

Ze was iets in de twintig, schatte hij, en ze applaudisseerde als eerste na zijn sessie en door haar begonnen ook de presentatrice en geluidsman te klappen, hoe lauw ze eerder ook op zijn nieuwste liedjes hadden gereageerd.

‘Noemen ze je echt Ronnie Magnetronnie?’ vroeg de presentatrice.

Huh? Wat was dat voor kutvraag, in een live uitzending?

Of ze hem echt Ronnie Magnetronnie noemden?

Gegniffel.

‘Ja,’ zei hij. ‘De jongens in de band deden dat vroeger. Dat vonden ze grappig.’ Toen omdat hij zoveel energie had, nu omdat hij alleen nog maar magnetronmaaltijden at.

‘Ben je zo’n brave huisvader?’

Hij lachte extra hard, in de hoop dat de luisteraars zijn paniek niet zouden horen. Het meisje in de hoek streek verveeld over de hals van haar akoestische gitaar, hij wist dat ze geconcentreerd meeluisterde.

*

Gigi, zo heette ze. Djedjie, met een heleboel g’s. Hij volgde haar hoge laarzen, helemaal tot aan haar kruis. Ze woonde in Brussel, zei ze, en ze had al zijn platen.

Hij vroeg of ze in een bordeel werkte, met die laarzen.

Beledigd keek ze hem aan.

‘Grapje,’ zei hij. ‘Ze staan je prima.’

Ze haalde haar schouders op en pakte haar gitaar voorzichtig op. ‘Hierna ben ik aan de beurt. Goeie uitvoering trouwens. Blijf je kijken?’

‘Sure,’ zei Ron.

*

Ze was perfect. Ze was zoals Magda ooit was geweest. Stoer en klein en springerig. Ze maakte een perfecte sessie, superstem en prima timing, de hele studio applaudisseerde en de presentatrice zei: ‘Wow, kippenvel...’

Vaderlijk legde Ron zijn hand op haar schouder. ‘Jouw liedjes?’

‘Nee, geschreven met Jeroen.’

‘De bofkont.’

‘Ik zal het hem zeggen.’

Doe dat vooral, dacht hij, en hij pakte een blikje tonic uit de minibar in de hoek en wandelde naar buiten. Hij ging op de stoep zitten, zijn gitaarkoffer naast zich. Voor hem lag het parkeerterrein, daarachter de ruisende populieren, de snelweg. In het metallic van zijn auto weerkaatste de zon, en hij moest opeens denken aan het boek van Axel – de Encyclopedie van Alles – waarin een plaatje stond van een astronaut die in een zwart gat werd opgeslokt, uitgerekt als een spaghettimannetje.

Hij schrok van haar stem. ‘Wat zit jij hier sombertjes...’. Ze kwam naast hem zitten met een glas rode wijn. Hij vroeg zich af waar ze die nu weer vandaan had. ‘Niet tevreden?’

Hij gaf geen antwoord.

‘Dat ene nummer, dat vond ik wél mooi.’

‘Song for Axel? Dank je. Voor mijn zoontje.’

‘Ah.’

Weer moest hij aan Magda denken; vroeger, jaren geleden, zag ze er ook zo uit, toen ze niet samen de hele avond op de bank lagen, altijd hoge hakken, altijd; en toen wist ze overal wel een fles vandaan te toveren.

Ze haalde een sigaret te voorschijn. ‘Mag het?’

‘Natuurlijk mag het, ik ben Ron Luxe, van Zeit. Waarom mag je niet roken bij mij? Weet je wel wat ik allemaal naar binnen heb gewerkt in mijn leven?’

‘Sorry hoor.’

Ze begon te plukken aan de tourstickers op zijn koffer, van bands die hij had ontmoet. Hij wilde er iets van zeggen, maar hij had geen zin om met haar te

praten, hij had geen zin om naar huis te gaan, hij wilde hier in z'n eentje zitten en nadenken over die kloteplaat van hem.

*

'Ik doe het voor mijn stem, zei Gigi. Ze was naar binnen gelopen en had haar glas opnieuw weten te vullen, die handigerd. 'Die moet lager worden.'

'Ik vind je stem prachtig.'

Ze bloosde en nam een slok. 'Grijze baard, dikke buik en tattoos.'

'Ja? Wat is daarmee?'

'Waarom hebben jullie dat allemaal?'

'Jullie?'

'Mannen van boven de veertig in de popmuziek. Allemaal hetzelfde. Een soort hippe Sinterklaas.' Het klonk niet onvriendelijk, eerder als een advies, en misschien bleef hij daarom luisteren. 'Het is nu juist stoer om ze niet te hebben, tattoos.'

Hij dacht aan Abel die hem vroeger vaak had gevraagd wat al die tekeningen op zijn lijf toch betekenden, hij had een interessant verhaal opgehangen, maar op een bepaalde leeftijd boeide het Abel geen ene reet meer, hij had die verschoten tekeningen zelfs lelijk gevonden. En de jongen had gelijk, net als Gigi nu gelijk had, en hij besloot het eerlijk te zeggen. Dat ze gelijk had.

'Je hebt gelijk.'

De tonic borrelde omhoog, hij liet een boer, het kon hem niets meer schelen. 'If you can fix me up, girl, you'll go a long way.'

'Weet je, Ron, ik heb een tyfushekel aan mannen die songteksten citeren, maar dit is een goede.'

Ze leuterde verder, ondertussen trok ze twee stickers van zijn koffer. 'Je moet eens op het strand kijken of in het zwembad. Hoe weinig mensen géén tattoo hebben.' Hij wist dat ze hem bekeek, zijn armen en nek, maar hij ontweek haar blik. 'Waarom drink jij eigenlijk geen wijn? Of bier?'

'Ik moet nog rijden.'

Ze trok een verveeld gezicht.

Hij dacht aan huis, aan de rommel die het zo maken, de ellende, hij zou zich blauw betalen aan alimentatie, en Magda zou Axel meenemen en hem helemaal gek maken, dat wist hij zeker. Maar toen zag hij een naakte Gigi onder zich, hij achter haar, na afloop in elkaars armen, en hij wist het ook niet meer. 'Friends don't waste wine where there's words to sell,' zei hij.

Zonder te reageren stond Gigi op en liep met een sigaret in de ene hand, het glas wijn in de andere over het parkeerterrein naar zijn wagen. 'Christus, is dat jouw auto?' Vol ongeloof keek ze hem aan, daarna tuurde ze door de getinte ramen. 'Kinderzitte?' Ze kwam terug. 'Wat een belachelijk ding...'

Ja, zei hij, het was een glimmende patserbak, geleend van zijn manager. Het laatste was een leugen, hij hoopte dat ze het niet in zijn stem hoorde.

'Zie je die ster?' Hij was naar de grill. 'Daarachter zit een hele computer, groter dan jouw hele brein, en die scant de weg, je hoeft niets te doen, geen gas te geven, niet remmen, alleen nog maar sturen. Je tikt de bestemming in, je tikt de snelheid in, en die kar doet alles zelf. De muziekinstallatie is al duurder dan die in die kutstudio.'

Zo is mijn leven, dacht hij. Een route waarop ik verzeild ben geraakt en waar ik bij god niet weet hoe ik ervanaf moet wijken, ik weet niet of ik sneller of langzamer mag, het doet er niet toe, alles gaat vanzelf, zelfs de autogordels trekken me vanzelf vast.

'Ik heb ooit liggen neuken in de achterbak van een Oldsmobile,' zei ze. 'Met de bassist van Mortality.'

'O ja?'

'Yep.'

Waarom vertelde ze dat aan hem? Hij groef in zijn geheugen, hij had die gast ooit ontmoet maar het lukte hem niet zijn gezicht voor de geest te halen. Man, wat was ze mooi, wat was ze aardig, wat was ze jong. Hij zag hen in de achterbak van zijn eigen wagen liggen, die patserbak van zijn manager die eigenlijk van hem was.

'Wil je meerijden? Kan ik je ergens afzetten?'

Subtiel bruggetje, Ron, godverdomme.

‘Ik woon hier vlakbij. Ik loop wel.’

‘Ah.’

Hij wilde dat ze het volgende zou zeggen: Zo Ronnie Luxe, ga mee. Breng me naar huis in die belachelijk grote kar van je. Ga mee naar het belachelijk kleine kamertje dat ik hier verderop heb. We verkopen die kar van je en leven van het geld... Dat moest ze zeggen.

‘Die muziek van me is kut, toch?’

‘Je muziek?’ Ze dacht even na en zei toen dat de muziek het probleem niet was. Hij wilde verder vragen maar beheerste zich. Na een tijdje zei ze: ‘Het is je leven. Dat is kut.’

‘Zou je zeggen?’

‘Te luxe. Ronnie Magnetronnie.’ Ze glimlachte, gooide haar peuk in het wijnglas en stond op. ‘Ik moet nog een opname maken. Die zenden ze later uit. Wil je niet meespelen? Dan doen we samen een nummertje.’ Ze had de woordgrap zelf niet door, te jong, waarschijnlijk, en hij besloot zijn bek te houden.

‘Hé,’ zei hij. Ze draaide zich om. Zijn stem klonk hees en rauw. ‘We waren dronken toen we die tattoos lieten zetten, die dikke buik komt helemaal vanzelf, en die baard is het enige wat nog mooi aan me is.’

Ze keek hem geschrokken aan, te laat had hij door dat hij schreeuwde.

‘Waarom we er allemaal zo uitzien. Dat wilde je weten, toch? Het is pure wanhoop. Snap je het dan niet?’

Ze liep naar binnen, hij bleef zitten.

*

Het huilen begon zonder dat hij het merkte. De tranen vielen gewoon tussen zijn benen op de stoep, kleine druppeltjes die zich vrijwel direct uitspreidden en verdampten tot lichte vlekjes. Ron Luxe. Van Zeit. Huilend op een stoep ergens in een of andere buitenwijk in Brussel, waar precies wist alleen die kloteauto en dat meisje met wie hij hoopte verder te leven.

Na een tijdje stond hij op; hij gaf een trap tegen haar wijnglas, vermorzelde het blikje tonic, liet het uit zijn handen glijden. Het was tijd om naar huis te gaan. Hij was al laat en Magda zou zich zorgen maken, ze wist dat hij opgefokt was en op ramkoers lag, ze kende hem langer dan vandaag. Hij slenterde naar de auto, zijn gitaarkoffer sleepte over het asfalt. Het maakte niet uit dat ze zijn hangende schouders zouden zijn, die jongelui in de studio, het boeide hem niet. Hij was klaar. Hij moest hier weg. Waarheen wist hij niet. Het was slechts zo'n dertig meter, maar het leek een eeuwigheid te duren voordat hij het portier kon grijpen. In de bloedhete wagen klooidde hij met de navigatie. Thuis? Nee, daarheen wilde hij niet. Waarom kon dat ding niet iets voor hem kiezen, een willekeurige bestemming? Dan zouden hij en zijn kar daarheen gaan, samen met zijn navigatie, Ronnie Magnetronnie Luxe. Parijs? Ja, dat moest het maar zijn. Parijs. Centrum. Willekeurige kruising. En daarna zag hij wel verder. Rome? En dan door naar Afrika, en verder naar het einde van de wereld. Vooruit, daar ging hij, honderd kilometer per uur. De muziek zocht hij wel onderweg uit. Wegwezen hier. Gloeiend en opgefokt, afdalend in de duisternis van zijn eigen zwarte gat, waar hij tot stilstand kon komen. Zo moest het gaan.